

[Niels Frederiksen.]

vil kræve betydelige økonomiske Ofre. Men jeg ser ikke rettere end, at som Forholdene ligger, kan det ikke nytte at standse ved, at en Foranstaltning kræver økonomiske Ofre, man maa ogsaa tage Hensyn til, hvordan Forholdene ligger, hvordan Arbejdsløsheden ødelægger menneskeligt, hvordan Arbejdskraft spildes, og hvordan man kan sætte Arbejdskraft ind paa Omraader, hvor Værdier kan frembringes og varige Værdier vindes.

Og jeg vil gerne give min bedste Tilslutning til, at man søger ved alle mulige Midler fornuftigt at gennemføre det Grundforbedringsarbejde af dansk Landbrugsjord, som ligger og venter, og som kommer til at ligge og vente, hvis ikke Staten tager sig af den Opgave og gennemfører den, selv om det koster Ofre. Der er for mig ingen Tvivl om, at en Indsats paa dette Omraade kan skabe mange Arbejdsdage, Arbejdsdage, der er nyttige for danske Produktionsmuligheder i kommende Aar, og det er ikke klogt smaaligt at tage Hensyn til, om Staten paa dette Omraade skal bringe betydelige Ofre. Vi har ikke ringe Beviser for, at et Arbejde paa dette Omraade kan omdanne Landet og fremskaffe Værdier, i de sønderjydske Landsdele, hvor vi gennem Statens Jordlovsudvalg har sat betydelige Grundforbedringsarbejder i Gang og kultiveret Strækninger, som tidligere næsten var værdiløse, saa der nu staar Afgrøder paa Markerne, der viser, at dette Arbejde, selv om det har været dyrt, vil være værdifrembringende gennem mange Aar.

Men ogsaa paa andre Omraader har Regeringen vist, at den vil yde sin Indsats for at faa Arbejde i Gang og Værdier skabt, og jeg henstiller til den høje Rigsdag, at man ikke paa sædvanlig Vis afviser en Lovgivning, der støtter Byggeriet, der fremmer Udstykningen, der skaber Arbejde og Beskæftigelse til Lindring og Aflastning af Arbejdsløsheden paa alle de Omraader, hvor en saadan Lovgivning med Held kan gennemføres og med Virkning i den rigtige Retning. Men det er givet, at hvis man skal sætte ind paa en Politik, der paa dette Omraade har mærkbare og betydende Virkninger, da kan man heller ikke komme udenom, at man er nødt til at kræve, at de Befolkningsdele, der endnu ikke er ramt økonomisk, skal yde deres Bidrag og Medvirkning til, at dette Arbejde kan gennemføres og disse Foranstaltninger igangsættes.

Man hører stadig Bemærkninger om, at man kan ikke blive ved at øge Skatetrykket, man maa skaane Formuerne, man

maa prøve paa at bevare den værdiskabende Kapital, fordi Laanetrangen er stor og Kapitalmangelen mærkbar. Det er rigtigt, at Laanetrangen er stor, men er det ikke fordi Sikkerheden for Laan i mange Tilfælde er optaget og Kapitalanbringelsen i danske Virksomheder i Øjeblikket saa stor, at Erhvervslivet ikke kan bære den Forrentningsbyrde, Kapitalanbringelsen har medført?

Nærmer vi os ikke stærkere og stærkere det Tidspunkt, hvor selv Partiet Venstres Ordfører maa erkende, at Gældsspørgsmaalet er det, der truer Rentabiliteten for dansk Erhvervsliv mere end noget andet? Nærmer vi os ikke mere og mere den Tingenes Tilstand, hvor alle maa erkende, at der er ingen Mening i nogen Tale om at genvinde Rentabiliteten for dansk Erhvervsliv, hvis man ikke tør gaa med til en Lovgivning, der mildner Erhvervslivets Byrder ved Forrentningen af den i Erhvervene anbragte Kapital? Jeg tror, at den Tid nærmer sig mere og mere, hvor man paa dette Omraade maa gaa ind paa en mere effektiv Lovgivning, der søger at støtte Rentabiliteten, faa Virksomhederne i Gang og faa Kapitalen placeret paa den Plads i Samfundet, hvor den burde placeres.

Det kan ikke nytte at skjule, at her bliver Kampen om Arbejds løn, om Arbejdsudbytte kontra Kapitalens Pris et af de politiske Fremtidsproblemer, vi ikke kommer udenom, og jeg ser ikke rettere end, at som Forholdene har udviklet sig, kommer vi til at tage Hensyn til to Ting, der ikke tidligere har haft tilsvarende Betydning for dansk Erhvervsliv. Den ene er at placere Købeevnen paa de Steder i Landet, hvor det virkelig har Værdi for Erhvervslivet, og den anden er at prøve paa gennem Lovgivning at støtte Erhvervslivet imod den Overpris, som Kapitalen i alle dens Afskygninger forlanger af Erhvervslivets Udøvere.

Jeg tror, at man selv indenfor Venstre kommer til at erkende den Grundregel for Økonomi i Staten, at Arbejdets Pris og Kapitalens Pris er to Ting, der kommer til at modvirke hinanden i alle Forhold, og det danske Landbrug maa ikke glemme, at i Øjeblikket har den indenlandske Købeevne større Værdi og Betydning for Landbrugets Produktion, end den nogen Sinde har haft. Naar Forholdet i Øjeblikket ligger saadan, at Eksportmulighederne bliver mindre og mindre, naar Afsætningsmulighederne bliver forringet ved Kontingentering udefra, saaledes at vi for Øjeblikket for Landbrugsprodukternes Vedkommende næsten kun har det indenland-